

Warszawa, 17 września 2015 r.

Opinia do ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw

(druk nr 1064)

I. Cel i przedmiot ustawy

Podstawowym celem ustawy o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw jest uregulowanie problematyki rachunków nieaktywnych – tzw. „rachunków uśpionych”, określenie wpływu śmierci posiadacza rachunku na zawartą umowę rachunku, ułatwienie dostępu do informacji o rachunkach spadkobiercom i zapisobiercom ich posiadacza, a w konsekwencji ograniczenie problemów następców prawnych z wypłatą należnych im z tytułu spadkobrania środków pieniężnych.

Ustawa nowelizuje: ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz ustawę z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności.

Ustawodawca przewiduje utworzenie Centralnej informacji o rachunkach, zwanej dalej „Centralną informacją”, za pośrednictwem której osoba posiadająca tytuł prawny do środków zdeponowanych na rachunku będzie mogła uzyskać w dowolnym banku oraz SKOK informację dotyczącą wszystkich rachunków (posiadacza lub spadkodawcy) prowadzonych w bankach lub SKOK.

W związku z podobnym charakterem rachunku bankowego i rachunku w SKOK analogiczne zmiany wprowadzono zarówno w ustawie – Prawo bankowe, jak i ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych. Zmiany w ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności są konsekwencją przyjętej, w odniesieniu do banków oraz SKOK, koncepcji pozyskiwania przez te instytucje informacji o śmierci posiadacza rachunku.

W myśl ustawy, umowa rachunku bankowego, którego posiadaczem jest osoba fizyczna (chyba że jest to umowa zawarta w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej) będzie ulegać rozwiązaniu z chwilą śmierci posiadacza rachunku albo z dniem uznania rachunku za „uśpiony” (dodawany do ustawy – Prawo bankowe art. 59a). „Rachunkiem uśpionym” będzie rachunek, w odniesieniu do którego posiadacz w okresie 10 lat nie wykazał żadnej aktywności (niezłożenie przez posiadacza jakiegokolwiek dyspozycji dotyczącej rachunku, w szczególności nieskierowanie do banku polecenia wypłaty środków pieniężnych z tego rachunku, czy też nieskorzystanie z karty płatniczej np. w celu wypłaty gotówki lub sprawdzenia salda na rachunku).

W związku z powyższym banki i SKOK będą obowiązane do „ustalania” przyczyn braku aktywności na rachunku, a przede wszystkim tego, czy ich klient żyje. W tym celu przyjęto rozwiązanie, w myśl którego z upływem pięciu lat od dnia wydania ostatniej dyspozycji dotyczącej rachunku, bank albo SKOK będą obowiązane wystąpić do ministra właściwego do spraw wewnętrznych o udostępnienie danych z rejestru PESEL umożliwiających ustalenie czy posiadacz rachunku żyje.

Ustawa nakłada na bank (odpowiednio SKOK) obowiązek informowania posiadacza rachunku o możliwości złożenia przez niego dyspozycji wkładem na wypadek śmierci oraz o skutkach jej złożenia (informacja będzie musiała być zrozumiała dla klienta). Przyjęto również, że banki (odpowiednio SKOK) będą obowiązane, w przypadku śmierci posiadacza rachunku, zawiadomić wskazane przez posiadacza rachunku osoby o możliwości wypłaty określonej kwoty.

Ustawa dodaje również do systemu prawnego regulacje statuujące obowiązki banków i SKOK w zakresie przekazywania informacji o rachunkach w banku albo SKOK oraz określające precyzyjny mechanizm udzielania takich informacji i ich ścisły, niepodlegający interpretacji zakres.

Nowelizacja przewiduje utworzenie Centralnej informacji, która będzie wspólnym dla banków i SKOK mechanizmem generowania zbiorczej informacji o rachunkach. Centralną informację będzie prowadziła w systemie teleinformatycznym spółka utworzona przez banki i SKOK albo izba rozliczeniowa, o której mowa w art. 67 ustawy – Prawo bankowe. Podmiot, do którego uprawniony wystąpi z żądaniem udzielenia zbiorczej informacji, będzie obowiązany pozyskać tę informację z Centralnej informacji niezwłocznie po otrzymaniu takiego żądania. Po otrzymaniu zbiorczej informacji z Centralnej informacji podmiot, do

którego wystąpiono z żądaniem udzielenia zbiorczej informacji, będzie obowiązany dostarczyć tę informację osobie, która wystąpiła z żądaniem.

Następstwem dodania do ustawy – Prawo bankowe i ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych przepisów o Centralnej informacji jest zmiana przepisów dotyczących tajemnicy bankowej i zawodowej. Uznano, że banki powinny być zwolnione z tajemnicy bankowej w zakresie niezbędnym do realizacji prawa do informacji o rachunkach. Analogiczne wyłączenie tajemnicy zawodowej przewidziano w odniesieniu do SKOK.

Banki i SKOK będą wypłacały środki pieniężne zdeponowane na rachunkach zmarłych klientów albo rachunkach „uśpionych”, podmiotom, które udokumentują, że mają tytuł prawny do tych środków. Jednocześnie przewiduje się, iż środki zdeponowane na takich rachunkach, w przypadku inflacji, będą waloryzowane.

Ustawodawca, uwzględniając postanowienia art. 935 Kodeksu cywilnego (statuuje on prawo gminy do spadku) oraz dążąc do tego, aby środki niepodjęte przez spadkobierców trafiały do gmin, a nie pozostawały w bankach albo SKOK, nakłada na te ostatnie obowiązek informowania gminy ostatniego miejsca zamieszkania posiadacza rachunku (członka kasy), m. in. o możliwości nabycia przez nią prawa do niepodjętych środków, w trybie wskazanego wyżej przepisu Kodeksu cywilnego.

W celu zapewnienia, iż banki i SKOK będą wywiązywały się z obowiązków określonych w uchwalonych przepisach, ustawodawca rozszerzył katalog czynności, które będą mogły być podejmowane w ramach nadzoru bankowego. Nowelizacja umożliwi Komisji Nadzoru Finansowego badanie wykonywania przez banki i SKOK ww. obowiązków oraz występowanie do banków i SKOK z zaleceniami dotyczącymi przestrzegania przepisów o Centralnej informacji oraz informowaniu gminy.

W przepisach przejściowych określono wpływ ustawy na umowy rachunków bankowych i umowy imiennego rachunku członka SKOK zawarte przed dniem wejścia w życie nowelizacji.

Ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.

II. Przebieg prac legislacyjnych

Sejm uchwalił ustawę na 99. posiedzeniu w dniu 11 września 2015 r. Projekt ustawy wniósł Senat (został on przyjęty na 72. posiedzeniu Senatu w dniu 19 marca 2015 r.). Marszałek Sejmu skierował projekt do pierwszego czytania do Komisji Finansów Publicznych. Pierwsze czytanie projektu odbyło się 4 sierpnia 2015 r. W trakcie prac w komisji nie dokonano w odniesieniu do projektu istotnych z merytorycznego punktu widzenia zmian. Główna modyfikacja sprowadziła się do zmiany terminu wejścia w życie ustawy (komisja zaproponowała „sztywną” datę wejścia w życie nowelizacji, przyjmując, że będzie to 1 stycznia 2017 r.; projekt przewidywał, że ustawa wejdzie w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia).

Zasadniczych zmian w odniesieniu do projektu dokonano poprawkami złożonymi w trakcie drugiego czytania. Na posiedzeniu plenarnym zgłoszono 31 poprawek, z których 21 zostało ostatecznie przyjętych.

Podstawowe różnice pomiędzy przedłożeniem senackim a ustawą sprowadzają się do:

- 1) zmiany podmiotu, który będzie prowadził informację o rachunkach (zgodnie z projektem obowiązany do tego był Bankowy Fundusz Gwarancyjny; Sejm nałożył ten obowiązek na banki i SKOK);
- 2) rezygnacji z uregulowania problematyki zarządzania środkami pieniężnymi zdeponowanymi na rachunkach zmarłych klientów oraz rachunkach „uśpionych”, w tym w szczególności kwestii związanych z przekazywaniem takich środków do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego (środkami tymi nadal zarządzać będą banki i SKOK).

W następstwie powyższych zmian zrezygnowano z nowelizowania ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym.

Zmieniono także termin wejścia w życie, skracając okres *vacatio legis*. W następstwie przyjętej poprawki ustawa ma wejść w życie 1 stycznia 2016 r.

III. Uwagi szczegółowe

- 1) art. 1 pkt 1, art. 56a ust. 2 – projekt przewidywał, że bank będzie obowiązany zawiadomić osoby wskazane w dyspozycji wkładem na wypadek śmierci niezwłocznie po powzięciu przez niego informacji o śmierci posiadacza rachunku. W trakcie prac w Sejmie zmieniono brzmienie przepisu wskazując, że bank będzie obowiązany dokonać takiego zawiadomienia w przypadku śmierci posiadacza rachunku.

Rozwiązanie odmienne od projektowanego nasuwa dwojakiemu rodzaju wątpliwości. Pierwsza z nich dotyczy tego, czy racjonalne i uzasadnione merytorycznie jest nałożenie na bank obowiązku informowania o możliwości wypłaty określonej kwoty, niezwłocznie po zaistnieniu zdarzenia (śmierci posiadacza), w sytuacji gdy bank dowie się o nim – co do zasady – później. Trzeba mieć na względzie fakt, że bank praktycznie nigdy nie będzie w posiadaniu wiedzy o śmierci posiadacza rachunku w dniu zaistnienia tego zdarzenia. Niejednokrotnie bank dowie się o śmierci posiadacza rachunku dopiero po upływie 5 lat z informacji z rejestru PESEL. Nie bez znaczenia jest również, że wykonanie takiego obowiązku będzie badane przez Komisję Nadzoru Finansowego. Trudno będzie zarzucić bankowi naruszenie art. 56a ust. 2, w przypadku gdy ten nie wykona swojego obowiązku z powodu braku wiedzy o śmierci posiadacza. Rozwiązanie uchwalone przez Sejm z powyższych względów będzie niefunkcjonalne.

Druga wątpliwość wynika z zestawienia dodawanego art. 56a ust. 2 z dodawanym do ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych art. 14 ust. 2b. Skoro ustawodawca zdecydował się zmienić projekt w odniesieniu do pierwszego z wymienionych przepisów, dlaczego konsekwentnie nie uczynił tego w odniesieniu do drugiego z nich. Oba te przepisy nakładają analogiczne obowiązki odpowiednio na bank i SKOK, a w związku z tym powinny być one sformułowane podobnie.

Mając powyższe na względzie, za prawidłowo sformułowany powinien być uznany art. 14 ust. 2b dodawany do ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych. Warto przy tym zauważyć, że zgodnie z dodawanym do ustawy – Prawo bankowe art. 111c ust. 1 bank będzie informował gminę nie o dacie śmierci posiadacza rachunku, ale o dacie powzięcia przez bank informacji o śmierci.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 1, w art. 56a w ust. 2 po wyrazie „przypadku” dodaje się wyrazy „powzięcia przez bank informacji o”;

- 2) art. 1 pkt 3 art. 59b ust. 2 – ustawodawca nakłada na bank obowiązek poinformowania posiadacza rachunku, którego umowa wygasła, o treści dodawanego art. 111c ust. 2. Przepis ten pierwotnie (w projekcie) określał zasady przekazywania środków zdeponowanych na rachunku bankowym, którego umowa wygasła do Bankowego

Funduszu Gwarancyjnego. Po dokonanej zmianie stanowi on o waloryzacji środków niepodjętych przez uprawnionych. Można się więc zastanawiać, czy art. 59b ust. 2 w uchwalonym przez Sejm kształcie jest w ogóle potrzebny. Należy przy tym wziąć pod uwagę, iż w odniesieniu do SKOK (zob. dodawany art. 13b) zrezygnowano z analogicznego rozwiązania. Uznano zapewne (i to słusznie), że w sytuacji rezygnacji z określania w ustawie zasad zarządzania środkami zdeponowanymi na rachunkach, których umowy zostały rozwiązane albo wygasły, oraz z przekazywania środków do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, przepis taki byłby niecelowy. Mając to na uwadze, proponuje się skreślenie ust. 2 w dodawanym art. 59b.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 3, w art. 59b skreśla się ust. 2;

- 3) art. 1 pkt 4, art. 92ba ust. 1 – wydaje się, iż zbiorcza informacja powinna obejmować również informacje o umowach rachunku bankowego oraz umowach rachunków posiadacza rachunku bankowego prowadzonych w SKOK wygasłych na podstawie odpowiednio art. 59a ust. 2 i 3 (dodawanego do ustawy – Prawo bankowe) i art. 13a ust. 2 i 3 (dodawanego do ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych). Analogiczna uwaga dotyczy dodawanego art. 13d ust. 1 (art. 2 pkt 3 nowelizacji). Przyjęcie niżej zaproponowanych poprawek zapewniłoby kompletność przekazywanej uprawnionemu zbiorczej informacji.

Propozycja poprawek:

w art. 1 w pkt 4, w art. 92ba w ust. 1 w pkt 2 i 4 po wyrazie „rozwiązanych” dodaje się wyrazy „albo wygasłych” oraz wyrazy „ust. 1” zastępuje się wyrazami „ust. 1–3”;

w art. 2 w pkt 3, w art. 13d w ust. 1 w pkt 2 i 4 po wyrazie „rozwiązanych” dodaje się wyrazy „albo wygasłych” oraz wyrazy „ust. 1” zastępuje się wyrazami „ust. 1–3”;

- 5) art. 1 pkt 4, art. 92bc ust. 1 – w związku z tym, iż udzielanie zbiorczych informacji będzie obowiązkiem banku (art. 92ba ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia; art. 1 pkt 4 nowelizacji), a nie Centralnej informacji, art. 92bc ust. 1 powinien być sformułowany

analogicznie do art. 13e ust. 1 (art. 2 pkt 3 nowelizacji). *De facto* należałoby przywrócić kształt przepisu z przedłożenia senackiego z niezbędnymi modyfikacjami.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 4, w art. 92bc w ust. 1 wyrazy „Centralna informacja udziela zbiorczej informacji, o której mowa w art. 92ba ust. 1” zastępuje się wyrazami „Zbiorczą informację bank jest obowiązany pozyskać z Centralnej informacji”;

- 6) art. 1 pkt 4, art. 92bd ust. 2 – dążąc do ujednolicenia sposobu sformułowania analogicznych przepisów dodawanych do ustawy – Prawo bankowe i ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, proponuje się sformułowanie art. 92bd ust. 2 dodawanego do pierwszej z wymienionych ustaw podobnie do art. 13f ust. 2 dodawanego do drugiej z ustaw.

Propozycja poprawki:

w art. 1 w pkt 4, w art. 92bd w ust. 2 po wyrazie „Informacji” dodaje się wyrazy „, o których mowa w art. 92ba ust. 1,”;

- 7) art. 1 pkt 7, art. 111c ust. 1 – dodawany do ustawy – Prawo bankowe art. 111c ust. 1 pkt 3 i 4 sugeruje, że bank będzie obowiązany poinformować gminę o wysokości środków zgromadzonych na **wszystkich** rachunkach w banku przekazującym informację oraz kwotach i tytułach wypłat dokonanych z **wszystkich** rachunków w tym banku. Zapewne nie to było intencją ustawodawcy. Przepisy powinny odnosić się do rachunku albo rachunków, których umowa została rozwiązana albo wygasła.

Skorygowany powinien być również spójnik zastosowany w art. 111c ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia (podobnie w art. 13c ust. 1). Należałoby także skorelować terminologię wyżej wymienionych przepisów z innymi przepisami.

Propozycja poprawek:

w art. 1 w pkt 7, w art. 111c w ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku rozwiązania albo wygaśnięcia umowy rachunku bankowego z przyczyn, o których mowa w art. 59a ust. 1–3, bank jest obowiązany pisemnie poinformować gminę ostatniego miejsca zamieszkania posiadacza rachunku bankowego o:

- 1) dacie powzięcia przez bank informacji o śmierci posiadacza rachunku bankowego,
- 2) dacie wydania przez posiadacza rachunku bankowego ostatniej dyspozycji dotyczącej tego rachunku, a w przypadku gdy umowa przewidywała prowadzenie więcej niż jednego rachunku – tych rachunków,
- 3) wysokości środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku, a w przypadku gdy umowa przewidywała prowadzenie więcej niż jednego rachunku – na rachunkach,
- 4) kwotach i tytułach wypłat dokonanych z rachunku, a w przypadku gdy umowa przewidywała prowadzenie więcej niż jednego rachunku – z rachunków,
- 5) możliwości nabycia przez nią prawa do środków pieniężnych, o których mowa w pkt 3, zgodnie z art. 935 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny – wskazując źródło i podstawę ustaleń.”;

w art. 2 w pkt 3, w art. 13c ust. 1 otrzymuje brzmienie:

1. W przypadku rozwiązania albo wygaśnięcia umowy imiennego rachunku członka kasy z przyczyn, o których mowa w art. 13a ust. 1–3, kasa jest obowiązana pisemnie poinformować gminę ostatniego miejsca zamieszkania członka kasy o:

- 1) dacie powzięcia przez kasę informacji o śmierci członka kasy,
- 2) dacie wydania przez członka kasy ostatniej dyspozycji dotyczącej imiennego rachunku członka kasy, a w przypadku gdy umowa przewidywała prowadzenie więcej niż jednego rachunku – tych rachunków,
- 3) wysokości środków pieniężnych zgromadzonych na imiennym rachunku członka kasy, a w przypadku gdy umowa przewidywała prowadzenie więcej niż jednego rachunku – na rachunkach,
- 4) kwotach i tytułach wypłat dokonanych z imiennego rachunku członka kasy, a w przypadku gdy umowa przewidywała prowadzenie więcej niż jednego rachunku – z rachunków,
- 5) możliwości nabycia przez nią prawa do środków pieniężnych, o których mowa w pkt 3, zgodnie z art. 935 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121, z późn. zm.) – wskazując źródło i podstawę ustaleń.”;

- 8) art. 1 pkt 7, art. 111c ust. 2 – w myśl projektu ustawy waloryzacja środków pieniężnych była elementem mechanizmu przekazywania środków pieniężnych zgromadzonych na

rachunkach, których umowy zostały rozwiązane albo wygasły, do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego. Chodziło o to, aby przekazane do Funduszu środki pieniężne utrzymywały realną wartość, innymi słowy, aby uprawniony do tych środków nie tracił ekonomicznie na przyjętym przez ustawodawcę rozwiązaniu.

Przewidując waloryzację środków, pomimo rezygnacji przez ustawodawcę z zaproponowanego przez Senat mechanizmu przekazywania środków, trzeba wziąć pod uwagę, że nie powinna się ona odnosić do środków pieniężnych, zdeponowanych na rachunkach, których umowy rozwiązano na podstawie art. 59a ust. 1. Wynika to z faktu, że w tym samym artykule przewidziano przepis, w myśl którego umowę rozwiązaną w następstwie śmierci albo bezczynności posiadacza rachunku, uważa się za wiążącą do chwili wypłaty środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku bankowym, który był prowadzony na podstawie takiej umowy, osobie posiadającej do nich tytuł prawny. Przyjęcie rozwiązania przewidującego waloryzację takich środków oznaczałoby *de facto*, iż bank będzie obowiązany dopisywać do takich środków zarówno odsetki wynikające z umowy, jak i kwotę wynikającą z waloryzacji. Rozwiązanie takie nie wydaje się uzasadnione. Z jednej strony wiązałoby się ono z dodatkowym ryzykiem banku związanym z rozwiązaniem umowy na podstawie art. 59a ust. 1 (dodatkowe koszty), z drugiej zaś stawiałoby w uprzywilejowanej sytuacji osoby, których umowy rozwiązano na tej podstawie. Dotyczyłoby to w przede wszystkim posiadacza, którego umowa zostałaby rozwiązana z powodu braku aktywności. Teoretycznie można sobie wyobrazić, że korzystniejsze z ekonomicznego punktu widzenia dla posiadacza byłoby doprowadzenie do rozwiązania umowy. Mógłby on bowiem liczyć w takim przypadku nie tylko na odsetki z umowy, ale również dodatkowe środki z tytułu waloryzacji.

Wydaje się natomiast, że uzasadniona byłaby waloryzacja środków pieniężnych w przypadku wygaśnięcia umowy na podstawie art. 59a ust. 2 lub 3. W odniesieniu do umów wygasłych ustawodawca nie przewidział bowiem rozwiązania analogicznego do zaproponowanego w art. 59a ust. 4. Środki pieniężne zgromadzone na rachunku, którego umowa wygasła, do czasu ich wypłaty uprawnionemu (niekiedy będą to lata), w przypadku inflacji, realnie traciłyby na wartości. Bank nie będzie obowiązany dopisywać do nich odsetek wynikających z wygasłej umowy.

Mając na względzie, że problematyka waloryzacji wiąże się z art. 59a i art. 59b, a nie z art. 111c, przepis dotyczący waloryzacji powinien być zamieszczony w dodawanym art. 59a jako np. ust. 4a.

Analogiczne uwagi odnoszą się do art. 13c ust. 2 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

Propozycja poprawek:

w art. 1:

a) w pkt 3, w art. 59a po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Od dnia wygaśnięcia umowy rachunku bankowego na podstawie ust. 2 albo 3, do dnia wypłaty środków pieniężnych osobie posiadającej do nich tytuł prawny, środki te podlegają waloryzacji o prognozowany w ustawie budżetowej na dany rok średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem. Waloryzacji dokonuje się na ostatni dzień roku kalendarzowego.”,

b) w pkt 7, w art. 111c skreśla się ust. 2,

c) w pkt 8, w pkt 8 skreśla się wyrazy „ust. 1”,

d) w pkt 9, w pkt 10 skreśla się wyrazy „ust. 1”;

w art. 2 w pkt 3:

a) w art. 13a:

– po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Od dnia wygaśnięcia umowy imiennego rachunku członka kasy na podstawie ust. 2 albo 3, do dnia wypłaty środków pieniężnych osobie posiadającej do nich tytuł prawny, środki te podlegają waloryzacji o prognozowany w ustawie budżetowej na dany rok średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem. Waloryzacji dokonuje się na ostatni dzień roku kalendarzowego.”,

– w ust. 7 wyrazy „ust. 1–6” zastępuje się wyrazami „ust. 1–7”,

b) w art. 13c skreśla się ust. 2;

w art. 6 w ust. 2 skreśla się użyte dwukrotnie wyrazy „ust. 1”;

9) art. 1 pkt 8 i 9, art. 133 ust. 2 pkt 7 i art. 138 ust. 1 pkt 10 – w przepisach tych należy skorygować sposób sformułowania odesłania tak, aby odpowiadał on standardom przyjętym w technice legislacyjnej.

Propozycja poprawki:

w art. 1:

a) w pkt 8, w pkt 8,

b) w pkt 9, w pkt 10

– wyrazy „art. 92ba–92bc, art. 92bd” zastępuje się wyrazami „art. 92ba–bd”;

- 10) art. 9 – w związku, ze skróceniem przez Sejm przewidywanej *vacatio legis* ustawy, nasuwa się pytanie, czy przewidziany w art. 9 okres dostosowawczy jest wystarczający, aby uznać, że przepis o wejściu w życie odpowiada standardom demokratycznego państwa prawnego. Celem *vacatio legis* jest zapewnienie adresatom czasu na zapoznanie się z nowymi normami, przystosowanie się do zmienionej sytuacji i na bezpieczne podjęcie decyzji co do dalszego postępowania, w szczególności w zakresie „wdrożenia” nowych rozwiązań. Oceniając, czy okres dostosowawczy przewidziany opiniowaną ustawą jest wystarczający, należałoby ustalić przede wszystkim, czy w dniu 1 stycznia 2016 r. banki i SKOK będą przygotowane do uruchomienia Centralnej informacji oraz, czy od tego dnia będzie dostępna usługa weryfikacji zgonu w ramach projektu pl.ID (dotyczy to możliwości uzyskiwania przez bank i SKOK informacji z rejestru PESEL o zgonie posiadacza rachunku). Termin wejścia w życie przepisów musi być realny, tzn. musi on gwarantować, iż od dnia wejścia w życie przepisów będzie można je stosować.

Jakub Zabielski

Główny legislator